

Merhaba,

Günce'L Bülten'in bu sayısında ekibimizden Uzm.Psk.Ahmet Keskinler'in "Tembel mi Yoksa Çalışkan mı?" konulu 8. Okul ve Psikanaliz Sempozyumu 'nda sunmuş olduğu vaka çalışmasını paylaşmak istedik. "Gerçekleme Kağıdı ya da Tasdikname", söze dökülenin ötesinin anlatımı. Keyifle okumanız dileğiyle...

GERÇEKLEME KÂĞIDI YA DA TASDİKNAME

Burası Neresi?

Hangi ilçe?

Ümraniye, İstanbul' un en hızlı kentleşen ve nüfusu hızla artan (2013 nüfus sayımı 660.123); köy ve yöre geleneklerinin de aynen muhafaza edildiği bir kentleşme örneğidir. İstanbul'un nüfus bakımından en kalabalık üçüncü, Anadolu Yakası'nın en kalabalık ilçesidir. Gecekondularından 'aile apartmanları'na, muhtarlardan "belediyeciler"e, hemşehri derneklerinden arkadaşlık ilişkilerine, kısa sürede kendi işini kuranlardan işsizlere, memleketlerin bulunduğu yeni 'memleket' Ümraniye. (S. Erder İstanbul'a Bir Kent Kondu: Ümraniye, İletişim Yayıncılık)

Hangi okul?

2012-2013 eğitim yılında psikolojik danışman olarak çalışmaya başladığımda 9. sınıflar dokuz şube, sınıf mevcutları 50-55 öğrenciden oluşuyordu. Sınıf listesinde ismi olanların bazıları okula hiç başlamazdı. Zorunlu eğitim on iki yıl olduğundan isimleri, otomatik olarak sınıf listelerine yazılmıştı. (Gelmeyen öğrencilerin adreslerinden evlerine gittiğimde bazıları o adreste bulamadım. Bazıları işe başlamıştı, bazı kız çocuklarını ailelerinin okula göndermediğini öğrendim. Başka bir eve gittiğimde ise öğrencinin cezaevinde olduğu söylendi.) Bazı öğrenciler de yıl içerisinde okulu bırakıp devam etmezdi. Bazıları devamsızlıktan, bazıları sınıfta kaldığından, bazıları iki sene kaldığından, bazıları açık liseye kaydını aldığından okuldan ayrılırdı. Okul başladığında 9.sınıfların dört yüz elli olan öğrenci mevcudu, ertesini yıl üç yüz öğrenciye düşmüştü. Okulda bir yılda yüze yakın disiplin olayına şahit oldum (kavga ve dövüş (kızlar), çeteler, intihar, taciz, yoğun sigara kullanımı, uyuşturucu madde kullanımı (ölümle sonuçlanan) , uyuşturucu madde satışı , haraç, darp- gasp, evden kaçma.

M.H.

M. ile geçen sene okul kapanmadan önce karşılaştığımızda "geçiyorum hocam" demişti. Bu sene ne yapıyor diye merak ettim. Arkadaşları kaldığını ve okula artık gelmediğini söylediler. M'yi arayıp süreç ile ilgili görüşmek için okula davet ettim. "Hocam 49,3 ile kaldım. Okul kapanırken müdür başyardımcısına gidip sorduğumda "Seni böyle bırakmazlar" dedi. Sonra öğrendim ki kalmışım, çok uğraştım ama olmadı. Babamla İlçe Milli Eğitime gittik, okul yönetimiyle tekrar konuştuk ama olmadı; artık geçti, sistem kapandı dediler.

Tasdiknamemi verdiler. (9. sınıfta iki kez kaldığı için) Şimdi bir akşam lisesine yazıldım. İnsan bir şeyi kaybetmeden kazanamıyor... **Benim bir şeyi kaybetmem lazımdı.** ("Benim bir şey kaybetmem lazımdı" deyince garip bir şekilde duygulandım. O da durdu... Bir an sessizlik oldu... Öylece kaldık...) Buraya gelene kadar ne istiyorsam oluyordu. İki yılımı kaybettiğim için... Şimdi asıldım ben orada. " diye tamamladı cümlesini.

“*Tasdikname*” bu kelime bana bir şey anlatmak istiyor gibiydi. Sözlüğe baktığımda “Osmanlıca tasdikname hukuk terimi meali: gerçekleme kâğıdı.” diye yazıyordu. Şaşırdım birden aklıma M’nin “*Benim bir şeyi kaybetmem lazımdı.*” cümlesi geldi... Aslında kaybetmek ona “*gerçekliği mi verdi?*” diye düşündüm. Fransızcasına baktığımda *certificat* “tasdikname” sözcüğünün karşılığı olarak geçiyordu ve sözcük Geç Latince *certificatum* sözcüğünden alıntıydı. Latince *certus* “kesin” (Not: **Latince cernere, cert-** “*ayrmak, ayırt etmek, ayırtırmak*” fiilinden türetilmişti ve **Latince facere, fact-** “*yapmak*” sözcüklerinin bileşiği idi. Ve tahminim doğrudu tasdikname bana içinde sakladığını çıkarıp veriyordu; *gerçek ile gerçek olmayanı ayırttırma.*

İlk Sahne / İlk Karşılaşma

(Son görüşmemizde ilk karşılaşmamızı ikimiz farklı hatırladık.)

Benim hatırladığım;

Ekim ayının ortalarında bir gündü. Kapımı çalıp, mahcup bir şekilde “Hocam gelebilir miyim?” dedi. Aşırı kilolu hali dikkat çekiyordu, kısa saçlıydı ve yüzünde sivilceleri vardı. Yürürken sağa sola yalpalıyordu. Gömleği içine sokmakta zorlandığı için dışarıdaydı; ellerini önde kavuşturup heyecanlı bir şekilde “Beni tarih öğretmeni gönderdi.” dedi. Yüzü biraz kızarmıştı, utangaç bir şekilde anlatmaya başladı. “Hoca notlarım düşük diye yolladı. Tarih dersinde çok farklı, herkesin yapamadığı yorumlar yaptığımı söyledi. Ama sınava gelince düşük not aldığım için sizinle görüşmem için gönderdi.”(M. ile ilgili ilk izlenimim, pek hevesinin olmaması ve utangaçlığıydı.)

İki ismi vardı. “Sana hangi isminle hitap etmemi istersin?” “Okulda herkes bana M. diyor, ama evde H. derler. “İsminin hikâyesini merak ettim?” “M. ismini dayım koymuş rüyasında görüp M. olsun demiş. H. ismini ablam koymuş. Ablam kursa gidiyormuş (kuran kursu) H. ismini çok seviyormuş. Kendi çocuğuna da H. ismini koyacaktı, benim ismim olduğu için koyamadı. Bir de onun evlendiği ailede ikinci isim konmuyormuş o yüzden de koyamamış. H.’yi sadece benim ailem kullanıyor. Sülalem bana H. diyor.” “Okulda M. denmesi nasıl oldu?” “1. Sınıfta okulda arkadaşlarım M. dedi. Hoca ilk ismim M. olunca öyle seslendi öyle gitti. “ (*Karşımda iki kişi vardı sanki; dışarıda M., içeride H. Galiba bu hikaye M’den H’ye bir yolculuk olacak diye düşündüm.*)

“Hangi sınıftasın?”, “9-E”; “Sınıf tekrarisin” “Evet hocam geçen sene pek çalışmadık, aklımız başımızda değildi” “Geçen yıl kaç zayıfın vardı? ”, “İlk dönem dokuz, ikinci dönem sekiz zayıfım vardı. Bu sene fena değil... pek çalışmıyorum ama kurtaracağım.” E-okuldan bu yılki sınav sonuçlarına baktığımızda beş zayıfı vardı. (Söyledikleri hiç inandırıcı ve sahici gelmiyordu.)

“İlk yıl devamsızlığın”, “Yarım günlerim de çoktu. İlk dönem umurumda değildi. 12.45’de idi galiba okul... Ben geliyordum 13.30 umurumda değildi. Ben okumayacaktım aslında bir hafta gelip giderim dedim kendi kendime. Sonra okulu sevdim. Bunlardan ailemin haberi yok. Okuyacağıma inanmıyordum. İstek yoktu.”

“Liseye geçmek ?”; “Ortam değişti. Sekiz sene kimseyle arkadaş olmadım, evime kimseyi sokmadım. Kimseye güvenmedim. Güvene çok önem veririm. Ama 8.sınıfa kadar ortam belli, çocuk gibisin gidip geliyor-sun. Ortama uyum sağlıyor... Kişilik değişimi oluyor. Sekiz’e kadar yaptıkların belli... Ben çok hareketli bir çocuk değildim. Okula gidiyordum dışarı çıkmıyordum. Sosyal hayatım yoktu. Buraya geldim (lise) geceleri hep dışarıydım. ”

Not: Görüşmelerim sırasında öğrencilerin aile sistemleri hakkında bilgi almak amacıyla Aile Ağaçlarını oluşturarak çalışıyorum. M. ile Aile Ağacını oluştururken verdiği bilgiler şu şekildeydi;

“Babamın adı İ. 56 yaşında lokantası var, ortaokul mezunu. Annem İ. 47 yaşında ev hanımı ortaokul mezunu. Üç kardeşiz. Ben en küçük olanım. S. Ablam 29 yaşında, ortaokul mezunu evli, ev hanımı 2,5 yaşında bir erkek çocuğu var. Abim 31 yaşında lise 1 terk; bir kızı, bir oğlu var.”

İlk karşılaşma, kendi hakkında anlattıkları ve aile öyküsünden sonra görüşme odasındaki ruhsallığı ile dış dünyadaki ruhsallığını karşılaştırmak için onu farklı gözlerden, odanın dışındakilerden görmek diğer seslere kulak vermek için öğretmenleri dinledim.

Kimya öğretmeni; “Tontiş en arkada tek oturuyor, gevezeliği var, benim dersimi dinliyor diğer dersleri dinlemiyor. Bana karşı çok saygılıdır. Bir şey söylemek istiyorsa söyler. Eleştirilerini söyler. Sınırlarını aşmaz. ...Arkadaş edinmemesi, evet konuşuyor, evet geveze ama sosyal değil. Teneffüslerde sırasından kalkmaz...”“Efendi, kapasitesi var. İki yıllıkların içindeydi, nasıl kaldığına şaşırduğım bir öğrenci. İlgisiz. sigara kullanıyor bırakmaya yeltenmiş, öğrenilmiş çaresizlik var. Çaba sarf etmiyor, bir noktaya kadar ilgili. Ailesi veli toplantısına geldi.”

Fizik öğretmeni; “Çocuk, iyi bir çocuk. Teknoloji hastası, telefonla oynuyor sık sık. Akıllı çocuk olduğu için kilosuna aldırılmıyormuş gibi. Öğretmenle iletişimi bilen, sınıftaki (kalanların arasından) akıllı 3-5 kişi arasında sayarım. Defter hiç tutmaz. İkinci dönem arada bir ön sıraya oturduğu bile oldu. Bu sınıf tembellik modunda. Kafası da basıyor diyeceğim... Çocuk yalnızdı dimi annesi ve babası çalışıyordu. Eve gittiğinde yalnız vakit geçiriyor diye hatırlıyorum...”

Din Kültürü öğretmeni, “Ben bunları biliyorum, çok basit şeyler bunlar” rahatlığında. S4 telefonu var, onu elinden bırakmıyor. Oyun oynar. Ders dışında iyi, ama derste konuşur. Bazı sorularda ondan farklı yanıtlar alabiliyorum, diğerlerinden alamadığım. Beni dinlemediği için yeterli deyip bırakır... Öğrenme ihtiyacı hissetmiyor gibi. Babasından korkuyor. Bana da saygısı var. Arada konuşuruz, biraz daha kendini düzelt diyorum, kalacaksın belli diyorum “ya hocam ne olacak, ya hocam geçeriz nasıl olsa” Boş vermişlik... Hayatı önemsememe var.”

Öğretmenleri dinlerken benimle aynı hislerde olduklarını fark ettim. M. için “bu “o” değil” der gibiydiler. Sanki bu görünenin arkasında/altında bir şey vardı; bir ses duyuyorduk ama bulamıyorduk. Ayrıca bayan öğretmene de sanki annesi gibi davranıyordu. Onun gözüne girmek önemliydi ve onun dersini dinliyordu.

M. ilk karşılaşmamızı iki yıl önceki bir disiplin olayı olarak hatırlıyordu; Disipline giden öğrenciler için rehberlik servisinden görüş alındığı için M. bana gönderilmişti. Konu, duvara yumruk atılması ve alçıpen olan duvarın kırılması içine göçmesiydi. Ne olduğunu sorduğumda “*Ben yapmadım*” dedi. (Not: İki sene sonra yaptığımız görüşmede yeni geçtiği akşam lisesinde de benzer bir olay yaşıyor “Çok kızmıştım, duvara vurdum. Orada da aynısı oldu. Müdür beni odasına çağırdı”) (*Ve aklıma bir sürü belki de cümlesi geldi; Belki de kırılan ve içine göçen kendisiydi; dışarıyı içindekine benzeterek içindekini dışarıda görmek ve bakmak istiyordu. Ve belki de içi ile dışını aynılaştırarak dengeliyordu hayatı.*)

Okulda beş ayrı olaydan sigara içme, sigara paketi bulundurma, aramada üstünde çakmak bulunması, derste telefon ile konuşma konularından disipline gitti ve bana yönlendirildi. Bu olaylarda genel tutumu -sigaranın kendisine ait olmadığı, çakmağın yadigâr olduğu, telefonu babası aradığı için açtığı- şeklinde savunmuştu kendini.

İlerleyen zamanda sigara konusunda “daha önce tek tük içiyordum son sene günlük 1-2 paket. Sınıf tekrarı olduğum ilk gün başladı. Dışlanmak... Herkesin arkasını kolluyorsun. Sen kaldığında kimse yanına gelmiyor...”

“Bir günün nasıl geçiyor?” “ben öğlenciyim eve gidince saat sekiz oluyor. Yemek yiyorum sonra oyun oynuyorum.” Kaç saat oynuyorsun? “Değişiyor bazen gece 3- 4’e kadar. Sabah da geç kalkıyorum.” “Hangi oyunu oynuyorsun? Knight Online. Kendinize kahraman seçiyorsunuz, sonra çeşitli şeyler satın alıyorsunuz. Bu oyunun fanatikleri var. Bu oyun için evini satan var. Bu oyunda ne kadar donanımınız olursa o kadar prestijiniz oluyor, saygı görüyorsunuz. Bir şahin parası vermişimdir bu oyunlara hocam. Oradakiler dışarda da buluşuyor. Birkaç defa buluştuk... Orada bana saygı gösteriyorlar...”

Başka bir görüşmede Knight Online ile ilgili; “İnsanlarla canavarlar arasında. Şu an dünyada da oluyor bir bölge var barış içinde yaşıyoruz. Kendi dünyamız gibi... Belli yerlerde savaş belli yerlerde barış var. Dolandırıcılık var. Bir adamın kaç parasını çalmışlar. Klan ne eksikse bana yetki veriyordu yapmam için. Yoksa kesileceğiz diyorlardı. Güven olduğu için bana veriyorlardı. Kaybederseniz rezil olursunuz. Bu oyunları sonra youtube da başkaları izliyor. Bir milyon kişi izlemiş C.nin oynadığı oyunu”. “Klan diyorsun” “evet grupta böyle hitap ediyoruz.” “Oyunda karakter sağlam oluyor. Senle bütün oluyor. Sen ne kadar güçlüysen o da o kadar güçlü oluyor. Bazıları klavye delikanlılığı yapıyor. Gerçek hayatta sinik, sünepe, zayıf insanlar. Klavyede kim olduğu belli değil ya onların gücü orada geçiyor. Adam yaşını gizliyor. 12 yaşında 30 yaşında gösteriyor. Ben tanıyorum bizim okulda öğrenci. Benim için bir şey ifade etmiyor.” (Oyun ile ilgili konuları anlatırken kendine güveni geliyordu; iştahlı iştahlı coşkuyla anlatıyordu. Daha olgun, sorumluluk sahibi, ne yaptığını bilen sanki bir iş yeri sahibine dönüşüyordu. Ve büyüyordu anlatırken.)

“2007-2008 gibi bir bilgisayarım vardı. Laptopun parladığı zaman... Ben de para biriktirmiştim anneme desem gitmez ben de babamla gittim aldım. Dışarı hiç çıkmıyordum. “Sanki oyun ile “ruhsal bir inziva” ya (Steiner,1993) çekiliyorsun.” “Ora benim kaçış yolum bir şeye sinirlenip direkt oraya giriyorum. Orada da sinirleniyorum. Bağırıp çağırıyorum. Babam geliyor ne oluyor diye.” “Orada neye kızılıyorsun?” “Herkes bana güveniyor... Sorumluluk bende... Orada biri dediğimi yapmadı güle güle ona. Grup arasında emirleri ben veriyordum. Biri verdiğim emri yapmazsa direkt affetmem. Bizim ödülllerimiz var. Kime ne kadar pay düşüyor. Payımı ben veriyordum. Direkt onların puanlarını sıfırlıyordum.”

“...Abim aldı götürdü bilgisayarını. İkişisiyle iki karakterle oynuyordum. Yazları sabaha kadar oynuyordum. Sabah savaşı vardı. Sabah saati kuruyordum. Ortak bir bölge var oraya saldırıyorduk.”

“Oyunda herkes ölmek için elinden geleni yapıyordu. Ben ölmeyi seviyorum. O zaman ölümsüz müsün yani. Nasıl ölmeyeceksin 350 kişinin arasında...”

“Ne zamandan beri oynuyorsun?” “Kendimi hatırlamadığım zamandan beri, okuma yazma bilmiyordum yazmayı oradan öğrendim. Bilgisayarda oyun sırasında klavye ile bir şeyler yazmanız gerekiyordu. 1.sınıfa gittiğimde yazamıyordum ama okuyabiliyordum. İlk yazmak için kullandığım klavye olunca zorlandım yazmada.”

“İlk nasıl başladın?” “Küçükken ben dışarı çıkmayayım diye her şey alıyorlardı. H. dışarı çıkmasın diye bilgisayar alındı. Üç yaşında bilgisayar alındı sonra beş yaşında tekrar yeni bilgisayar alındı. Ben eve alışayım diye yapmışlar. En küçük ben olduğum için. Dedem beni çok seviyor. Babam da çok sevildiği için ben de çok seviliyorum. Akralarımın çocukları beni çok kıskanıyordu. Hepsinden çok seviliyordum. Küçük olduğum için kıskançlık yaratıyordu... Dayak yiyordum yani. Bir keresinde çatıdan, bu kapının yüksekliğinde, attılar beni. Altı yaşında kolumun üstüne düştüm. Kolum kırıldı. Annem, babam beni korumak için evde tuttular. Nasıl kırıldığımı babam hala bilmiyor. Neden? Babamı biz uzakta tutuyoruz. Babam çok sinirli. Ona dedemden geçmiş. Dedem de çok sinirli biri, iri yarıymış. Babam çocuklarını çok sever... Babama bir şey anlatsan, birinin bir şey yaptığını söylesen babamı durduramazsın. Abim de gençken öyleymiş. Abim ve babama bir şey söylenmiyor.”

“Oynamayınca?” “Oynamadan duramıyorum. Bırakmayı denedim. Bıraktığım dönemlerde oldu ama tekrar başladım.”

Görüşmelerimizin ilerlemesine rağmen M'nin neden her şeyi bıraktığını, neden bir şeylere saplandığını anlamlandıramıyordum. Kendi kendime sorup duruyordum **“acaba ne olmuş olabilir, hangi acısını teskin ediyor ve neden askıya alıyordu zamanı?”**

Ve aklıma Dickens'ın “Büyük Umutlar” kitabından şu sözler geldi;

“Kim büyüttü seni kendi elcağızıyla, ha?”

“ve evet çağrışımın anlamlıydı onu ablası “kendi elcağızıyla” büyütmişti ve kitabın adı gibi “büyük umutlarla”

“Ablam ortaokul mezunu, ev hanımı. Ortaokuldan sonra Kuran kursunu bitirdi, hoca. Arada ücretsiz olarak kuran okumaya gidiyor, mevlitlere... “Ablan ile aranda on üç yaş var.” “Beni ablam büyütüştü. Ablam yirmi yok on sekiz yaşındaydı. O bakmış bana. Ablam annem gibiydi. Aşırı derece çocuk seviyordu. Ablam çok çocuk seviyor.”

“En küçük çocuk olmak nasıl bir şey?” ; “Şu an sıkıcı, çünkü evde yalnızım, evde kimse yok... Ablam evlendi... Eskiden, o varken iyiydi.”

“İlk evlendikleri zaman... Evlenmişler el öpmeye geliyorlar. Annem “ablanlar geliyor” dedi... Gidemedim eve. O saatte dışarıdaydım. Eve geç gittim doğru lavaboya kilitledim. Çok ağlamıştım.” (**Sanki “zaman” “o anda” donmuş ve M. lavaboda kilitli kalmış diye düşündüm.**)

Başka bir görüşmede “Ablamlar eve ziyarete gelmişlerdi. Annemler yoktu. Kapıyı çaldılar, çaldılar... Ben saklandım. Müziğin sesini çok açtım duymuyormuş gibi yaptım. Gözleri uzaklara daldı; sesi titreyerek “**Kapıyı onlara açmadım.**” dedi. Kapıyı açmadım deyince aklıma Mungan’ın dizeleri geldi “**Gittin. Şimdi bir mevsim değil, koca bir hayat girdi aramıza. Biliyorum ne sen dönebilirsin artık, ne de ben kapıyı açabilirim sana.**” der gibiydi.

“Ablanın evlenmesi olumsuz etkilemiş galiba?” “Çoook... Eve geldiğinde birini görüyorsun ya... ev sabittir; bunları bunları göreceğim diye. Ablam hiç bağırmas bana. Ne de vurmuştur... Küçükken de kiloluymuşum, bilgisayardan kaldırmış... Ben hareket edeyim diye benimle oyun oynamış...”

Not: Aile ağacına baktığımda bir tek eniştesinin (ablasının eşinin) adı yoktu. Ondan hiç bahsetmemişti.

M. ile bu süreçte hiç konuşmadığımız şey kilolarıydı. Kilosundan memnun ve kilosuyla hiç ilgilenmiyor görünüyordu oysa ikinci düzey obezdi. Neden anlatmadığını düşünürken A. Ural ‘ın dizeleri geldi aklıma;

Sevgili Dost,

Bir zarfı açmak kadar kalbi titreten ne vardır

Zarf mahremiyettir, mahrem olmasa da satırlar.

Bir köşeye çekilir, yalnız okunur mektuplar.

Merak edip kilo konusunu sordum. “Daha önce kilo için bir yere gittik. E. hastanesi buraya yakın. Diyete başladım. Bir süre sonra diyetisyen bizim yapabileceğimiz bir şey yok, psikolojik bu dedi. Sinirliliğim de olduğu için daha sonra psikiyatriste gönderdiler. Psikiyatrist Prozac verdi. Bir süre kullandım. Kullanmak iyi geldi daha az sinirleniyordum. Sonra kilo aldım bıraktım.”

Kiloları sanki bedensel sınırları içinde, ablasıyla ilgili yaşadığı çıkmazdan dolayı bir oyun yerine mi dönmüştü içindeki küçük çocuk için diye düşündüm. McDougall’ın “**iki kişi için bir beden, iki kişi biçin bir ruh**” olabildiği düşüncesi geldi aklıma. Acaba kendi içinde vekâleten ablasını mı yaşatıyordu? Ya da boşluğa karşı güçlü bir imleyen (Anzieu,1987) olarak **zarfın ölçüsüzce şişmesi miydi?** Şairin dizeleri geldi aklıma “**Bir zarfı açmak kadar kalbi titreten ne vardır.**”

M. yi tanıdıkça, derslerinin sonuçlarını gördükçe ve sınıf tekrarı olduğu için bu döngüden çıkamayacağını düşünüyordum. Karşıdan bakıyordum sadece... Bu süreçte onun sistemine müdahale edip etmeme konusunda kendi içimde çatıştığımı itiraf etmeliyim. Ailesiyle görüşme ile ilgili olarak “Babam dükkânı bırakamaz gelemez onun işleri var. Anneme söylerim.” Sonrasında gelen giden olmadı. Unuttu söylemeyi. Onu bahçede gördüğümde sordum. “Annemin işi çıktı hastamız vardı” dedi. Aradan zaman geçti içimden M. ile ilgilenmeyi bırakıp bırakmamak konusunda çatışıyordum. Teneffüslerde görünce laflıyorduk, galiba zihnimde olduğunu hissetmesini düşünüyordum. Bir aile görüşmesi ayarladık sonunda. Anne kara çarşaflydı. Gözlerinin altı simsiyahtı ve yaşlı görünüyordu. Konuşurken “o benim kuzum” diyordu. M.’nin elini üstten sıkarak tutuyordu. “Bilgisayarın başından kalk diyorum kalkmıyor. Sözümü dinletemiyorum.” Babanın da yaşı vardı. Görüşmede sakin ve sessizdi. Görüşmede daha çok anne konuşuyordu. M. görüşmede çok sessiz ve çekingendi. (Aile görüşmesi sırasında, torunun her istediğini yapan, sınır koymayan anneanne ve dede ile konuşuyormuşum gibi hissettim. Sanki bir sorun yoktu. Sanki olanlar da gerçek değildi.)

Dersleri ile ilgili özel ders almasının faydalı olabileceğini, bu gidişle sınıfta kalıp okul hayatının sona ereceğini anlattım. (Özel ders için erkek bir öğretmen önerdim. M. “Erkeğin eve gelmesi uygun olmaz” dedi. Bir ay sonra bayan bir öğretmen buldular. Ve çalışmaya başladılar. Dersleri daha iyiye gitmeye başlamıştı. Hatta bilgisayar kullanımı azalmıştı. Derslere ilgisi de artmıştı. Ama arkadaşının ifadesiyle “İlk dönem çok çabalamadı. İkinci dönem çabaladı. Ama işi zordu...”

“Nasıl kaldın?” “İkinci dönem rahatsızlık geçirmişt看. İki sınava giremedim. Gözlerim iltihaplandı. Kimya sınavı sorularını çözüyordum ama soruları okuyamıyordum. Sonra da tekrar sınav olamadım. 49.30 ile kaldım.”

“Sınıfta kalmak...” “Kötü hissediyorsun... Sıfırlamış oluyorsun. Bu duvara arkanı yaslanıyorsun arkanı dönüyorsun duvar yok. Yere düşüyorsun. Güvenemiyorum artık kimseye.” “Şimdi insan kendini kötü hissediyor. Maddi olarak en iyi geçinen biziz akrabalar arasında ve çevrede... Senin gibi çocuk nasıl kalır diyorlar. İlkokulda çok sevilen bir çocuktum. Kavgam mavgam yoktu. O zaman umurumda olmuyordu. İki yıl ciddi bir zaman... Hala bir rehavet var ama ben bunu aşabileceğimi biliyorum.” “Şu an akşam lisesine gidiyorum. Gündüz 11.00 ile 15.30 arası lokantaya/dükkâna gidiyorum. 17.00- 21.00 okul, 21.30 spor merkezine gidiyorum. Akşam lisesine girince düzen oturdu. Eski okulumda olmayan düzen orada var. Yazdan bu yana 10 kilo verdim. Üç aydır abim beni çok ezdi (lokantada). Üç aydır hiç para harcamadım. Paramı okula verdim 3.500 TL ben, 3.500 TL devlet veriyor.” “Oyun?” “Ben başlamak istemiyorum. Elimden geldiği kadar girmiyorum. Ben girsem başlayacak herkes mesaj atacaktır...”

Bu etkinlikte sunum yapmam önerildiğinde “kimi?” anlatacaktım? Konu tembellik ve çalışkanlık olunca aklıma M. geldi. Neden onu seçtim? Dersleri kötüydü evet ama itiraf etmeliyim ki galiba sınıfı geçmesini ve okula devam etmesini çok istemişt看. M. ile ilk yıl disiplin üzerinden karşılaşmalarımızı ikinci yıl derslerle başlayan “destekleyici sohbetler” takip etti. Görüşme ritmimiz ilk başta daha düzenli ve süreklilyken çok geçmeden ilişkimiz sanki M. ortadan kaybolup sonra tekrar var olabileceği, donup tekrar harekete geçirmeye çalıştığımız bir ilişki halini aldı. En son kopmuş ama orada duran bir ilişkiydi. Sanki ablasıyla yaşadığı ilişkiye benzemişti. Mungan’ın dizeleri geldi aklıma “ *ölü bir yılan gibi yatıyordu aramızda yorgun, kirli ve umutsuz geçmişim.* ”

Bu sunuya başladığımda nerde, şimdi nerdeyim...

Yazdıkça düşündüm düşündükçe yazdım. Bu sunuya başladığımda tembel bir öğrenciyi anlatacaktım şimdi ise aşk ve acıyı anlatıyorum. Ve aslında ne zaman sonra fark ettim ki M. bunca zaman bir şiiri okuyormuş aslında duyamadığım;

“Böyle zamanlarda her şey birbirinin yerini alır çünkü her şey bir o kadar anlamsızdır

İçinizdeki ıssızlığı dolduramaz hiçbir oyun para etmez kendinizi avutmak için bulduğunuz numaralar

Bir aşkı yaşatan ayrıntıları nereye saklayacağınızı bilemezsiniz

Çıplak bir yara gibi sızlar paylaştığınız anlar, eşyalar gözünüzün önünde durur birlikte yarattığınız alışkanlıklar

Korkarsınız sözcüklerden, sessizlikten de; bakamazsınız aynalara,

Çağrışımlarla ödeşemezsiniz dışarıda hayat düşmandır size

İçeride odalara sığamazken siz, kendiniz

Bir ayrılığın ilk günleridir daha

Her şey asılı kalmıştır bitkisel bir yalnızlıkla”

Ve son söz:

“ve elbet biz de bu aşkla büyüyecek

Her şeyi bir başka aşka erteleyeceğiz.”

M.Mungan